

Pusa na dobrou noc

Hvězdy na obloze svítí,
noc temná domem slídí.
Pusu na dobrou noc ti dám,
Co bude dál, víš jen ty sám.

Bušení na dveře, strach vzrůstá.
Proč je ta noc, proč je tak hustá?
„Jdeme si pro něho,“ tatínek ztichne.
„Nadešel čas,“ a všechno tu zmlkne.

Noci se krátí, vyhlížím z okna,
tatínek nejde, snad bratr? To sotva.
Sestřička skáče.
Maminka pláče.
Vidíme světlo,
v předsíni už není temno.

Osmnáct měsíců z okna kraj směje se.
„Už jde tatínek,“ maminka třese se.
„Tatínku, tatínku, kdepak jsi byl?
Proč citrony jsi chtěl a proč cukr ti zbyl?“

„Proč nám to dělají, copak jsme příšery?
Co kdy stalo se,“
tatínek chvěje se..
„Renatko Renatko, dost těchto otázek.
Raději ti ukážu, jaký jsem tam namaloval obrázek.“

Někdo mi pomáhal, někdo mě hájil,
někdo mě vydíral, někdo mě trápil,
někdo mi věřil a někdo mě bránil,
někdo tu stál
a někdo za zády se smál.

Hvězdy už nesvítí,
noc temná domem neslídí.
Pusu na tvář ti dám.
Opatruj se, zlatá dcero má.

Když na ni lidé ukazovali si,
téměř docházel jí dech
a v tu chvíli uvědomila si,
že všechno je to v lidech.